

Folketingets Sundhedsudvalg

Folketingets Sundhedsudvalg har den 8. december 2009 stillet følgende spørgsmål nr. 17 (L 54) til ministeren for sundhed og forebyggelse, som hermed besvares. Spørgsmålene er stillet efter ønske fra Sophie Hæstorp Andersen (S).

Slotsholmsgade 10-12
DK-1216 København K
Tlf. +45 7226 9000
Fax. +45 7226 9001
E-mail sum@sum.dk
Hjemmeside www.sum.dk

Spørgsmål 17:

”Ministeren bedes oplyse hvorvidt etablering af diagnostiske centre i regionerne, som kan overtage ansvaret for udredning af patienter, som har uklare symptomer og som de praktiserende læger kan henvise direkte til, vil kræve en ændring af Sundhedsloven? I bekræftende fald udbedes tekniskbistand til et sådant ændringsforslag.”

Dato: 14. december 2009
Sags nr.: 0905703
Sagsbeh.:
SUMJVB/Sygehuspolitisk
center
Dok nr.: 152392

Svar:

Regionerne har efter sundhedsloven ansvaret for at varetage sygehusvæsenets opgaver, herunder at tilbyde borgerne undersøgelse og behandling. Endvidere har regionerne ansvaret for at tilbyde borgerne behandling i praksissektoren, herunder hos alment praktiserende læger og praktiserende speciallæger med overenskomst med regionerne.

Regionerne har relativt frie rammer mht., hvordan de løser sygehusopgaverne. Det er således ikke i lovgivningen fastlagt, hvordan regionerne nærmere skal organisere tilbuddet om diagnosticering af patienter. Regionerne kan tilbyde lægerne, at de kan henvise patienter til nærmere aftalte diagnostiske undersøgelser på regionale sygehuse eller på private sygehuse, klinikker og laboratorier m.v. Regionerne kan således inden for den gældende lovgivnings rammer selv kunne beslutte at etablere forskellige former for diagnostiske centre.

Såfremt en praktiserende læge finder, at en patient har symptomer, som kunne pege på en behandlingskrævende sygdom, men symptomerne er for uklare til, at lægen selv kan vurdere, hvilke diagnostiske undersøgelser patienten bør have foretaget, kan lægen i dag henvise patienten til udredning og evt. behandling på sygehus. Det er herefter sygehusets opgave at udrede patientens symptomer - eventuelt i samarbejde mellem flere sygehusafdelinger, herunder højt specialiserede sygehusafdelinger - med henblik på diagnosticering af patientens mulige sygdom og behandlingsbehov. Enhver læge kan således allerede i dag henvise ”direkte” til videre undersøgelse på sygehus.

Noget andet er, at symptomudredning i nogle tilfælde kan være meget vanskelig - også for sygehusvæsenet - navnlig hvis symptomerne er ukarakteristiske eller der er tale om en sjælden sygdom. I disse tilfælde er der særligt behov for et samarbejde mellem relevante sygehusafdelinger med de nødvendige ekspertiser - ekspertiser, som jeg vanskeligt kan se for mig kan samles i et centraliseret diagnostisk center.

Det ville også være temmelig usædvanligt, hvis man på bindende måde ville *forpligte* regionerne til at organisere den diagnostiske udredning af patienter med uklare symptomer på en nærmere bestemt måde, f.eks. i centrale enheder. Dette ville kræve en lovændring.

Jeg ved i øvrigt ikke præcist, hvad der menes med diagnostiske centre ud over, at de skal kunne diagnosticere patienter med uklare symptomer, herunder akut. Det fremgår således ikke, om det er tale om centre til brug for de praktiserende læger diagnosticering og videre udredning, eller om der er tale om en bestemt organisering af sygehuse-nes egen udredning af patienter, der *er* henvist til videre udredning i sygehusvæsenet. Det fremgår heller ikke, i hvilket omfang de skal erstatte eller supplere den udredning, der allerede foregår på sygehusafdelingerne, herunder de højt specialiserede.

Jeg finder på den baggrund ikke, at jeg har det fornødne grundlag for at yde teknisk bistand til et ændringsforslag herom. En så omfattende omlægning af sygehusenes organisation og arbejdstilrettelæggelse måtte i givet fald efter min opfattelse forberedes og drøftes grundigt.

Med venlig hilsen

Jakob Axel Nielsen / Jette Vind Blichfeldt